

se surmani wässinud pimme: „Mis pikk ja waewaline on se te, kui wägga wallutavad mo werrised jallad. Oh armas Jummal, küll on raske siisatus, aga anna andeks, ma ei tahha mitte nurriseda, aga ma ollen wässinud. Armija sannadega püdis wägga tüttar sedda waest pimedat trööstida, ja andis temma läele suud.

„Oh laps, sa nuttad, ma tunnen so silmawet omma läe peal, oh et ma neid armaid silmilesi veel wäissin nähha! aga iggawene õ on minno ümber. Se tigge ussowaenlane panni mind ellusa hingega surma varjo alla. Oh, mis halle, et ma feddagid ei näe, ei sindki mitte.“

„Siiski, armas emma, et sa mind küll ei näe, ollen ma ommetegi sinno jures, ja sa siin wööral maal ei olle Jummal meid mitte mahhajättnud. Ets olle temma wööraste ussowendade süddamed lahti teinud, meie peale hallastama, ja pikk waewalisje tee peal meid juhhatanud, iggapäär meile leiba rohfeste ja ömaea onnud. Ka siin ei jäita ta meid mitte mahha.“

„Jah sul on digus, laps,” ütles pimme, panni käed risti, jäi seisma ja pallus: „Anna andeks minno süüd.“

„Ja Jummal olli sa jubba nende eest murretseenud. Linna wärrawa liggidal olli üks tenna suur rohhoaed. Teie teate sedda, lapsed, se on meie rohhoaed. Müri äres seisib üks noor mees, kelle pärralt aed olli, ja watas hallastusega tulliate peale. Kui

nimmad liggi tussid, teggi temma wärrawa lahti ja pallus neid föbralitult sisse astuda.

„Teie ollete jo üsna wässinud, armas emmale,” ütles temma pimededa wasto, ma pallun, istuge see, siin on tool.“

„Jah armas wööras iessand, minna ollen wägga wässinud. Aga jätkे mind üks silmapill, et ma armonnan omnia taewase Issa läest: kui temma mind tööte peaks omma jure futsuma, seist minna ollen surmani wässinud, ja omma wallo sees ollen minna temma wasto nurrisenud.“ Temma panni omma käed risti ja pallus faua ja ärdaste. Ja issa ennam lahkusid tüddirus ja murre ja kurvastus temma näöst. Ja üks önnis rahho ja rõõm ja fannatus lange sid hui taewalisko paietusega nähtavalt temma peale.

Sannalaajumata, ja nisomma ristipandud fättega seisid teised mõllemad seal.

„Amen,” hüdis siis se pimme, „Amen! — Aga nüüd iggatseb ka se muldne ihho üht toetust, armas wööras iessand, üks joof külma wet! Kas teie ollete ri hea!“

Gessaninal silmapilgul tulli läerner ja töi wet, leiba ja jodawat wiina. Qui pimme sedda süddame finnitust sai wötnud, wiis noormees tedda tütre abbiga rohhoaea-macasse pingi peale puhlama ja läts isse linna omma wannemate jure, — temma olli ühhe rissa rae ja faubaherra, Smallalder nimmi, ainus poeg. — Qui wannemad poja kõnned